

คุณสำนึกในเป้าหมายของคุณอยู่หรือเปล่า? ถอดใจความสุนทรพจน์ของ Mark Zuckerberg ให้กับนักศึกษา Harvard '17

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

คุณสำนึกในเป้าหมายของคุณอยู่หรือเปล่า? ถอดใจความสุนทรพจน์ของ Mark Zuckerberg ให้กับนักศึกษา Harvard '17

วันนี้ผมจะมาพูดถึงเรื่องเป้าหมาย แต่ผมไม่ได้มาที่นี่เพราะมาพูดถึงการหาเป้าหมาย เราเป็นพวกมิลเลนเนียม (พวก Generation Y) เราใช้สัญชาตญาณพยายามหาเป้าหมาย ผมมาที่นี่เพื่อจะบอกว่าแค่หาเป้าหมายในชีวิตอย่างเดียวมันไม่พอหรอก ความท้าทายของคนรุ่นเราคือการสร้างโลกที่ทุกคนสำนึกในเป้าหมายต่างหาก

ผมชอบตอนที่ John F. Kennedy ไปที่ศูนย์อวกาศของนาซ่า แล้วเห็นพนักงานถือไม้กวาดเดินมา ท่านเลยถามพนักงานคนนั้นว่าทำอะไรอยู่ เขาตอบผมว่า “ท่านประธานาธิบดีครับ ผมกำลังช่วยพวกคนไปดวงจันทร์อยู่”

พวกเราต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ยิ่งกว่าตัวพวกเราเอง พวกเราเป็นที่ต้องการ มีบางอย่างที่ยิ่งกว่า และเรากำลังทำงานเพื่อมัน

เป้าหมายคือสิ่งที่สร้างความสุขให้พวกเรา

พวกคุณกำลังจบการศึกษาในหัวเวลาที่สำคัญสุดๆ ตอนที่พ่อแม่พวกเราเรียนจบ เป้าหมายมันก็มาจากการงาน จากโบสถ์ จากชุมชน แต่วันนี้วันที่เทคโนโลยีและระบบอัตโนมัติจะมาแทนที่งานประจำหลายๆงาน สมาชิกในชุมชนค่อยๆหายไป หลายคนหาง่ายไปจากผู้คน หดหู่สิ้นหวังและไร้ค่า และพยายามที่จะทำให้ตัวเองมีประโยชน์ขึ้นมาบ้าง

ผมเดินทางมาหลายที่ ผมเคยนั่งข้างๆเด็กในสถานกักกันเยาวชนและพวกติดยา ครั้งหนึ่งเด็กพวกนี้เคยบอกผมว่าชีวิตพวกเขาแตกต่างจากตอนนี้ได้ ถ้าพวกเขาแค่มีอะไรทำหลังจากเลิกเรียน หรือมีที่ๆจะไป ผมเจอพนักงานโรงงานที่รู้ว่าการที่เขาเคยทำมันไม่กลับมาอีกแล้ว พวกเขาแค่ต้องการใช้ชีวิตที่ๆเป็นของพวกเขาจริงๆ

ฉะนั้นถ้าจะทำให้สังคมของพวกเรามาเป็นไปข้างหน้า เราต้องเจอความท้าทายอย่างหนึ่งร่วมกัน ไม่ใช่แค่สร้างงานใหม่ๆ แต่ต้องสำนึกในเป้าหมายอีกครั้ง

ผมจำคืนที่ผมให้บริการ Facebook ในหอพักเล็กๆของผมในบ้านเคิร์กแลนด์ได้ ผมไปที่นั่นพร้อมกับเพื่อนที่ชื่อเคเอ็กซ์ ผมจำได้ว่าผมบอกเขาว่าผมตื่นเต้นมากที่จะเข้าถึงชุมชนฮาร์เวิร์ด แต่สักวันหนึ่งต้องมีสักคนที่เข้าถึงโลกนี้ทั้งใบได้

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

ความจริงคือ พวกเราก็แค่เด็กนักเรียน เราไม่รู้เรื่องอะไรแบบนั้นหรอก ไม่รู้ว่าจะมีบริษัทเทคโนโลยีขนาดใหญ่ที่มีทรัพยากรพร้อม
ผมแค่คิดว่าใครสักคนที่เข้าถึงโลกทั้งใบได้ แต่ไอเดียนั้นมันชัดเจนสำหรับพวกเรา ว่าทุกคนต้องการเชื่อมต่อกัน เข้าถึงกันและกัน
เราถึงใช้ชีวิตเดินไปข้างหน้าได้ในแต่ละวัน

ถ้าคุณเห็นว่าโลกนั้นมันเปลี่ยนไป คุณเห็นชัดว่าจะต้องมีคนไปเปลี่ยนมัน แต่คนๆนั้นมันไม่ไปเปลี่ยนให้คุณหรอก คุณนั้นแหละที่จะไปเปลี่ยนมัน

แต่แค่นั้นมันก็ไม่พอที่จะทำให้คุณมีเป้าหมายหรอก คุณต้องสร้างสำนึกในเป้าหมายเพื่อคนอื่นด้วย

ผมบทเรียนหนักๆอยู่เรื่องหนึ่ง ดูลิ ผมไม่ได้คิดจะตั้งบริษัทเลยนะ ผมแค่อยากสร้างผลกระทบ และต่อมาหลายคนก็เริ่มมาร่วมงานกับพวกเรา
ผมก็เลยคิดว่าคนพวกนั้นก็อยากสร้างผลกระทบแบบผมเหมือนกัน ผมก็เลยไม่ได้บอกว่าสักวันหนึ่งเราจะตั้งบริษัทขึ้นมา

ปีสองปีที่ผ่านมา มีบริษัทใหญ่ๆบางเจ้าอยากซื้อบริษัทของเรา ผมไม่อยากขายมัน ผมอยากเห็นว่าพวกเราจะเข้าถึงผู้คนได้มากกว่านี้ เราเคยสร้าง News
Feed ครั้งแรก และผมก็คิดว่าถ้าเราให้บริการตัวนี้เมื่อไหร่ มันจะเปลี่ยนวิธีที่เรารู้จักโลกนี้ได้แน่

เป็นคนอื่นคงขายบริษัทนี้ไปแล้วละ แต่ถ้าขายโดยที่ไม่ได้สำนึกในเป้าหมายที่เหนือกว่าแค่เงิน ความฝันของสตาร์ทอัพตัวนั้นมันก็คงไม่เป็นจริง
หลังจากที่พวกเราทะเลาะกันหนัก ก็มีคำแนะนำว่า ถ้าผมไม่ขาย ผมจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต
จากนั้นความสับสนในทีมก็แย่งๆจนทุกคนในทีมบริหารทยอยลาออกกันหมดในปีเดียว

ตอนนั้นเป็นช่วงที่หนักมาก ช่วงที่ผมกำลังนำ Facebook ผมเชื่อในสิ่งที่พวกเราทำจริงๆ แต่ผมรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว ที่แย่กว่านั้น มันเป็นความผิดของผมเอง
ผมเคยสงสัยนะ ว่าถ้าผมคิดผิดละ? ผมมันเป็นพวกคนหลอกลวงหรือเปล่า? ผมมันก็แค่เด็กอายุ 22 ที่ไร้เดียงสาว่าโลกนั้นมันเป็นอย่างไร

หลายปีจนถึงตอนนี้ ผมเข้าใจแล้วว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันก็เพราะว่าเราขาดสำนึก สำนึกในเป้าหมายที่เหนือกว่า
พวกเราเป็นคนที่กำลังผจญภัยขึ้นมาเพื่อที่จะก้าวไปด้วยกัน

ขอบคุณที่อ่านมาถึงตรงนี้

วันนี้ผมจะบอก 3 ทางที่จะสร้างโลกที่สำนึกในเป้าหมายที่ว่า อย่างแรกคือทำงานกับโปรเจกต์ที่มีความหมายมากๆไปด้วยกัน

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

อย่างที่สองคือต้องกำหนดความหมายของความเท่าเทียมกันใหม่ ให้ทุกคนมีอิสระที่จะไล่ตามเป้าหมาย และสุดท้ายคือสร้างชุมชนไปทั่วโลก

เริ่มจากอย่างแรกก่อนคือทำงานกับโปรเจกต์ที่มีความหมายมากๆ

ยุคที่เราต้องเจอกับงานอีกเป็นล้านๆที่ระบบอัตโนมัติจะมาแทนที่ อย่างรถที่ขับเองได้ แต่พวกเราเก่งพอที่จะทำงานร่วมกันได้

คนทุกรุ่นต้องให้ความหมายของคำว่า “งาน” คนมากกว่า 3 แสนคนทำงานร่วมกันเพื่อจะพาคนๆเดียวขึ้นไปเหยียบดวงจันทร์ รวมถึงพนักงานทำความสะอาดคนนั้นด้วย อาสาสมัครนับล้านคนก็ช่วยให้เด็กๆมีภูมิคุ้มกันจากโรคโปลิโอ คนอีกล้านก็ช่วยกันสร้างเขื่อนฮูเวอร์และอีกหลายๆโครงการขึ้นมา

โปรเจกต์พวกนี้มันไม่ได้ให้แค่เป้าหมายกับคนที่ทำงานพวกนั้น มันทำให้ทั้งประเทศมีสำนึก ภูมิใจที่พวกเราทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้สำเร็จด้วยกัน

และตอนนี้ก็ถึงเวลาของพวกเราที่จะทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ว่าแล้ว ผมรู้ คุณอาจคิดว่า ผมจะไปรู้ว่าผมสร้างเขื่อนได้ยังไง? หรือผมจะเอาคนเป็นล้านๆคนมาทำงานได้ยังไง?

แต่ผมจะบอกอะไรให้ละ ไม่มีใครทำได้ตั้งแต่แรกหรอก ไอเดียมันไม่ได้ออกมาสมบูรณ์แบบตั้งแต่แรก แต่ไอเดียมันจะชัดเจนตอนที่คุณทำงานกับมัน คุณแค่เริ่มแค่นั้นเอง

ถ้าผมต้องเข้าใจทุกอย่างเกี่ยวกับการเชื่อมต่อคนก่อนผมจะเริ่มทำ Facebook ก็ไม่เกิดขึ้นมาหรอก

หนังและวัฒนธรรมบ๊อปถึงทำให้พวกเราเข้าใจผิดกันหมด ความคิดที่ว่าเราปึงอะไรในหัวแค่ครั้งเดียวแล้วเข้าใจทุกอย่างมันเป็นคำโกหกที่อันตรายสุดๆ มันทำให้เราไม่รู้สึกรู้สีกพอ เราไม่มีอะไรที่เป็นของเราเองเลย เราถึงไม่มีไอเดียดีๆตั้งแต่ต้น อ้อ แล้วไม่มีใครเขาเขียนสูตรบนกระดานหรอก ไม่เข้าท่าเลย

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

คุณมีอุดมคติมันก็ดี แต่ต่อจากนี้ไปถ้ามีใครเข้าใจคุณผิดละ คุณพร้อมหรือยัง? ใครก็ตามที่ฝันใหญ่ มีวิสัยทัศน์ใหญ่จะโดนด่าว่าบ้า ต่อให้สุดท้ายคุณคิดถูกก็เถอะ คนที่คิดแก้ปัญหาต่างๆซับซ้อนจะถูกด่าว่าไม่เข้าใจความท้าทาย ต่อให้มันเป็นไปได้ที่จะรู้ทุกอย่างล่วงหน้า

ใครก็ตามที่มีคิดริเริ่มอะไรก็ตามจะโดนวิพากษ์วิจารณ์สารพัดว่าลงมือทำเร็วเกินไป เพราะมันจะมีบางคนเสมอที่ต้องการถ่วงเราไว้

ในสังคมที่เราอยู่ เราไม่ได้ทำการใหญ่เพราะเรากลัวทำพลาดเอามากๆ ถึงขนาดที่ว่ามันไม่มีอะไรผิดปรกติหรอก ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรผิด แต่ความจริงคืออะไรที่เราทำตอนนี้จะมีผลต่ออนาคตหมด แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่ลงมือทำหรอก

ฉะนั้นรออะไรอยู่? มันถึงเวลาที่คนรุ่นเราที่จะกำหนดได้แล้วว่างานส่วนรวมมันคืออะไร? งานที่แก้ไขสภาพอากาศที่เปลี่ยนไปละ เป็นไง

ก่อนที่จะเราจะทำลายดาวเคราะห์ดวงนี้ เริ่มให้คนนับล้านเข้าไปอยู่ในภาคการผลิตและติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์ก่อนดีมั๊ย?

แล้วงานรักษาโรคทุกชนิดและขออาสาสมัครที่คอยติดตามข้อมูลสุขภาพล่ะ?

ทุกวันนี้เราใช้ทรัพยากรหมดไปกับรักษามากกว่าหาทางป้องกันไม่ให้คนเป็นโรคนั้นตั้งแต่แรกถึง 50 เท่า มันไม่เข้าท่าเลย เราแก้ไขปัญหานี้ได้

แล้วการทำให้ประชาธิปไตยมันสมัยขึ้นโดยการให้ทุกคนสามารถโหวตออนไลน์ได้ล่ะ? ทำให้การศึกษาเหมาะกับแต่ละคนจนทุกคนมีโอกาสได้เรียนหนังสือล่ะ?

ความสำเร็จพวกนี้ยังไม่ไกลเกินเอื้อม เราทำให้อนาคตที่ว่าจะเกิดขึ้นจริงกันดีกว่า ทุกคนจะได้มีบทบาทหน้าที่ มาทำการใหญ่กัน ไม่ใช่แค่สร้างชิ้นตอนอย่างเดียว แต่สร้างสำนึกในเป้าหมายด้วย

ฉะนั้นการทำโปรเจกต์ที่มีความหมายใหญ่ๆก็เป็นสิ่งแรกที่เรทำได้เพื่อสร้างโลกที่ทุกคนสำนึกในเป้าหมาย

อย่างที่สองคือกำหนดความหมายของความเท่าเทียมกันเพื่อให้ทุกคนได้ไล่ตามเป้าหมายได้อย่างอิสระ

พ่อแม่เราหลายคนมีภาระงานมันคงตลอดทั้งชีวิต แต่ตอนนี้เราทุกคนมีความเป็นผู้ประกอบการไม่ว่าเราจะเริ่มทำโปรเจกต์หรือกำลังหาบทบาทของตัวเองอยู่

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

นั่นเป็นเรื่องดี วัฒนธรรมผู้ประกอบการของเราคือวิธีที่เราก้าวหน้าขึ้นมากๆ

ในวัฒนธรรมผู้ประกอบการที่ว่าจะเจริญขึ้นเมื่อการลงมือทำอะไรใหม่ๆมันทำงานๆ Facebook ไม่ใช่อย่างแรกที่ผมทำ ผมทำเกม ทำระบบแชท ทำเครื่องมือการเรียน ทำเครื่องเล่นดนตรี แล้วผมก็ไม่ใช่นคนเดียวที่ทำแบบนี้ เจ เค โรลิงถูกปฏิเสธตั้ง 12 ครั้งก่อนตีพิมพ์แฮร์รี่ พอตเตอร์ แม้แต่บียอนเซ่ต้องทำเพลงเป็นร้อยก่อนถึงจะดัง

ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่มาจากอิสระที่จะทำเรื่องผิดพลาดเสมอ

แต่ทุกวันนี้ เรามั่งคั่งที่ไม่เท่าเทียมกันในหลายระดับ และนั่นก็ทำให้ทุกคนต้องเจ็บใจ
เมื่อไหร่ที่คุณไม่มีอิสระที่จะเอาไอเดียดีๆเปลี่ยนเป็นบริษัทที่ประวัติศาสตร์ต้องจดจำ ทุกคนก็แพ่หมด

สังคมเราตอนนี้ให้ค่ากับความสำเร็จมากเกินไปแล้ว ในขณะที่เราไม่ทำให้ทุกคนทดลองลงมือทำอะไรใหม่ได้ง่ายๆเลยสักนิดเดียว

ยอมรับความจริงเถอะ ระบบของเรามันต้องมียะไรบางอย่างผิดปกติ ตอนที่ผมทำงานได้เงินเป็นพันล้านเหรียญ ยังมีนักเรียนอีกเป็นล้านที่ยังใช้หนี้ไม่หมดเลย
แต่มีคนๆเดียวที่ตั้งธุรกิจพันล้านได้แบบนี้มันใช่หรือเปล่า?

ผมเองก็รู้จักผู้ประกอบการอยู่หลายคน และผมก็ไม่รู้จักคนที่ยอมแพ้มันที่จะทำธุรกิจเพียงเพราะแค่มันทำเงินได้ไม่มากพอหรอก
แต่ผมรู้จักหลายคนที่ไม่ยอมไล่ตามความฝันเพราะไม่มีแผนกันพลาดเช่นกัน

พวกเราทุกคนรู้ว่าแค่มีไอเดียอย่างเดียวไม่พอที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จหรอก เราต้องอาศัยโชคด้วย
แล้วถ้าแต่ก่อนผมต้องดูแลครอบครัวแทนที่จะเอาเวลาไปเขียนโค้ด ถ้าเมื่อก่อนผมไม่รู้ว่าผมไม่เป็นไรถ้า Facebook มันไม่เข้าท่า ผมไม่ได้มายืนตรงนี้นะหรอก
ถ้าเราซื่อสัตย์กับตัวเอง เราก็จะรู้ว่าเราโชคดีแค่ไหน

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

คนทุกรุ่นให้นิยามกับคำว่า “ความเท่าเทียม” คนรุ่นก่อนหน้าสู่เพื่อจะได้ใช้สิทธิเลือกตั้งและสิทธิพลเมือง มีข้อเสนอใหม่ๆ มีสังคมที่เจริญ และตอนนี้ก็เป็นเวลาของเราที่จะกำหนดสัญญาประชาคมเพื่อคนรุ่นเราได้แล้ว

เราควรมีสังคมที่วัดความก้าวหน้าที่ไม่ใช่แค่ดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจอย่าง GDP แต่ต้องมีตัวบอกจำนวนคนของเราที่ได้บทบาทที่มีความหมายสำหรับพวกเรา เราต้องค้นหาแนวคิดอย่างรายได้พื้นฐานสากลที่ทำให้พวกเรากล้าที่จะทำพลาด เราจะเปลี่ยนงานไปอีกหลายๆครั้ง ฉะนั้นเราต้องมีบริการสุขภาพสำหรับเด็กที่เรามีเงินใช้บริการได้ มีบริการสุขภาพดีๆที่ไม่ได้ผูกขาดอยู่แค่เจ้าสองเจ้า เราทุกคนจะทำเรื่องผิดพลาด ฉะนั้นเราต้องการสังคมที่โปกส์กับการชั่งตัวเองให้น้อยลง เทคโนโลยีมันก้าวหน้าขึ้นมาก ฉะนั้นเราต้องการสังคมที่โปกส์ไปที่การศึกษาตลอดชีวิตให้มากกว่านี้ด้วย

ใช่ การไล่ล่าตามเป้าหมายของเรานั้นต้องเอาตัวเข้าแลก คนอย่างผมต้องเสียบางอย่างเพื่อแลกกับการไล่ล่าตามเป้าหมาย หลายคนจะไล่ตามเป้าหมายได้ดี และคุณก็ควรไล่ล่าเป้าหมายของคุณเองด้วย

ผมกับพริสซิลียาเริ่มมูลนิธิ ซาน ซักเกอร์เบิร์ก ให้ความมั่งคั่งที่เราสนับสนุนโอกาสที่เท่าเทียมกัน มันเป็นคุณค่าของคนรุ่นเรา ไม่เคยมีคำถามหรือว่าเราจะทำมันมัย แต่ให้ถามว่าเราจะทำมันเมื่อไหร่ดีกว่า

มิลเลนเนียมเป็นหนึ่งในรุ่นที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ในปีหนึ่ง ถ้ามีมิลเลนเนียม 4 คน 3 ใน 4 นั้นจะได้บริจาคช่วยเหลือคน ถ้ามีมิลเลนเนียม 10 คน 7 ใน 10 จะระดมเงินสำหรับการกุศล

แต่เงินก็ไม่ใช่อะไรอย่างที่คิดให้ เวลา คุณก็ให้มันได้ ผมบอกเลยว่าถ้าคุณให้เวลากับเรื่องนี้สัก 1-2 ชั่วโมงทุกอาทิตย์ นั่นก็พอที่จะช่วยเหลือคนอื่นให้มีศักยภาพมากขึ้นแล้ว

บางทีคุณคิดว่า 1-2 ชั่วโมงมันมากเกินไป ผมก็เคยคิดแบบนั้นเหมือนกัน ตอนที่พริสซิลียาจบฮาร์เวิร์ดแล้วเป็นครู ก่อนหน้านั้นเธอก็ทำงานการศึกษาพร้อมกับผม เธอบอกว่าผมต้องสอนหนังสือนะ ผมบ่นไปว่า “เออ ผมยุ่งๆ ผมทำงานบริษัทอยู่นะ” แต่เธอก็ยื่นกรานจะให้ผมสอนหนังสือ ผมเลยมาสอนวิชาผู้ประกอบการในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ชมรมบอยแอนด์เกิร์ลท้องถิ่น

ผมสอนนักเรียนเรื่องการพัฒนาสินค้าและการทำการตลาด แล้วพวกนักเรียนก็สอนเรื่องความรู้สึกละตอนที่ถูกเป็นเป้าเวลาพูดถึงเชื้อชาติและมีคนในครอบครัวที่ติดคุก ผมเล่าเรื่องของผมให้นักเรียนฟัง พวกนักเรียนก็บอกว่าสักวันเขาจะได้เข้าโรงเรียนด้วย 5 ปีผ่านไป ผมกินข้าวเย็นกับเด็กพวกนั้นทุกเดือน เด็กก็อาบน้ำให้ลูกของผมกับพริสซิลียา

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

ปีต่อมาเด็กพวกนั้นก็เข้าโรงเรียน ไปเรียนหนังสือ ทุกคนเป็นคนแรกของครอบครัวที่ได้เรียน

เรามีเวลาช่วยเหลือคนอื่นเสมอ ให้ทุกคนได้มีอิสระที่จะไล่ตามเป้าหมายของตัวเองเถอะ ไม่ใช่แค่เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะทำ แต่เมื่อไหร่ที่อีกหลายคนสามารถเปลี่ยนความฝันของพวกเขาให้กลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ พวกเราทุกคนก็ได้ดีกันทุกคน

เพราะเป้าหมายมันไม่ได้เจอแค่ตอนทำงานอย่างเดียว

ทางสุดท้ายที่เราจะสร้างสำนึกในเป้าหมายเพื่อทุกคนคือการสร้างชุมชน

และเมื่อวันเราพูดว่า “ทุกคน” เราหมายถึงทุกคนบนโลก

ยกมือขึ้น ใครที่มาจากประเทศอื่นบ้าง? ใครเป็นเพื่อนกับคนพวกนี้แล้วบ้างยกมือขึ้นซิ? นี่แหละที่เราพูดถึงอยู่ เราโตขึ้นแล้วก็รู้จักกันในที่สุด

เวลาสำรวจพวกมิลเลนเนียมทั่วโลกว่าอะไรที่กำหนดความเป็นตัวตน คำตอบยอดฮิตสุดๆไม่ใช่เชื้อชาติ ศาสนาหรือจริยธรรมที่เชื่อ แต่คือ “พลเมืองโลก” นี่เรื่องใหญ่นะ

คนทุกรุ่นขยายขอบเขตของคน คนที่คิดว่าเป็นพวกเดียวกับเรา แล้วขอบเขตที่ว่ามันก็รวมถึงทุกคนบนโลกแล้ว เราเข้าใจประวัติศาสตร์ของมนุษย์ผ่านคนที่รวมตัวกันเยอะขึ้นเรื่อยๆ จากชนเผ่าเป็นเมือง จากเมืองเป็นชาติ เพื่อทำอะไรบางอย่างที่พวกเราทำกันเองไม่ได้หรอก

เราเข้าใจแล้วว่าโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรามันเป็นระดับโลก เราเป็นคนรุ่นที่จบความยากจนได้ จบโรคร้ายต่างๆได้ เราเข้าใจแล้วว่าความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต้องการความร่วมมือที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเช่นเดียวกัน ไม่มีประเทศไหนที่เอาชนะสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปหรือโรคร้ายได้ประเทศเดียวหรอก ต้องร่วมมือกันในแต่ละชั้นๆ ไม่ใช่แค่เมืองจับมือกับเมืองอื่น ประเทศจับมือกับประเทศอื่น แต่ต้องเป็นทุกชุมชนทั่วโลก

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

เราใช้ชีวิตในเวลาที่เราแน่นอนไม่ได้ โลกาวัดกันทำให้ยังมีคนที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง
การดูแลเอาใจใส่คนที่อยู่ต่างที่มันยากถ้าเรายังไม่รู้สึบดีเวลาเราใช้ชีวิตในบ้านและสังคมของเราเอง

เราทุกคนมีช่วงเวลาที่ต้องดิ้นรน พลังของอิสรภาพ ความเปิดกว้าง และชุมชนโลก จะต้องปะทะกับพลังของเผด็จการ เอกเทศ และชาตินิยม พลังของกระแสความรู้
การค่าและการอพยพจะเจอกันพลังที่ถ่วงเรื่องพวกนี้เอาไว้ นี่ไม่ใช่การต่อสู้กันระหว่างชาติ แต่เป็นการต่อสู้ระหว่างแนวคิด
มีหลายคนในหลายประเทศที่ใช้ชีวิตเพื่อสังคมโลกและก็มีคนดีๆที่ต่อต้านมันด้วยเช่นกัน

แล้วเรื่องนี้ UN ก็ไม่ได้เป็นคนตัดสินใจ

มันจะเกิดขึ้นในแต่ละท้องถิ่นเมื่อมีคนแบบพวกเราเพียงพอที่จะสำนึกในเป้าหมายและความมั่นคงในชีวิตของพวกเขาเองที่เราเปิดกว้างแล้วก็เอาใจใส่ทุกคนได้
ทางที่ดีที่สุดคือสร้างชุมชนในพื้นที่ของเราเองตอนนี้เลย

เราทุกคนมีความหมายต่อชุมชน ต่อสังคมที่เราอยู่ ไม่ว่าสังคมของเราจะเป็นบ้าน หรือทีมกีฬา โบสถ์ หรือคณะประสานเสียง
สังคมพวกนี้ให้สำนึกว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ใหญ่กว่า ว่าเราไม่ได้อยู่คนเดียวนะ คนพวกนี้แหละที่ทำให้เราเข้มแข็งและข้ามขีดจำกัดของตัวเอง

พวกสมาชิกในทุกๆกลุ่ม ทุกๆชุมชนถึงทยอยหายไปไปในหลายๆศตวรรษ เพราะหลายคนตอนนี้ต้องการหาเป้าหมายที่อื่นกัน
แต่ผมรู้ว่าเราสร้างชุมชนขึ้นมาใหม่ได้เพราะหลายๆคนก็อยู่ที่นั่นกัน

ผมเจอแอกเนส อิกกอยที่เรียนจบวันนี้ อยู่ไหน? แอกเนส? ตอนเด็กๆเธออยู่ในพื้นที่โซนค้ำมนุษย์ในอูกานดา
ตอนนี้เธอฝึกพนักงานบังคับกฎหมายเพื่อให้ชุมชนหลายๆที่ปลอดภัย

ผมเจอไคล่า โอเกลย์ กัยนิฮา ไจยิน เรียนจบวันนี้เหมือนกัน ยืนขึ้นเลย
สองคนนี่เริ่มกิจการไม่แสวงหากำไรที่รวมคนที่ทุกข์ทรมานกับโรคเรื้อรังกับคนในชุมชนที่อยากจะช่วย

ผมเจอเดวิด ราซู อาชน่า จบจากเคนดิสกุลวันนี้ เดวิด ยืนขึ้นหน่อย
เดวิดเคยเป็นสมาชิกสภาเมืองที่สู้ให้เมืองแมคซิโกให้ผ่านสิทธิการแต่งงานที่เท่าเทียมกันสำเร็จก่อนซานฟรานซิสโกด้วยซ้ำ

คุณสำนึกในเป้าหมายของคุณอยู่หรือเปล่า? ถอดใจความสุนทรพจน์ของ Mark Zuckerberg ให้กับนักศึกษา Harvard '17

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

ผมมีเรื่องการเปลี่ยนแปลงเริ่มจากพื้นที่ของเราก่อน ต่อให้การเปลี่ยนแปลงระดับโลกก็ต้องเริ่มจากพื้นที่เล็กๆก่อนเสมอเหมือนอย่างพวกเรา ในรุ่นเรา เราเดินรันทะจะเชื่อมต่อกับผู้คน คว้าโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สร้างชุมชนที่ทุกคนสำนึกในเป้าหมาย

ทุกคนที่จบการศึกษาในปีนี้ ปี 2017 คุณกำลังเข้าสู่โลกที่ต้องการเป้าหมาย มันขึ้นอยู่กับคุณที่สร้างมันขึ้นมา

ตอนนี้คุณอาจจะคิดว่า อย่างเรามันจะทำได้หรือ?

จำที่ผมบอกเรื่องที่ผมสอนเด็กที่ชมรมบอยแอนด์เกิร์ลได้มั๊ย? วันหนึ่งหลังเลิกเรียนผมคุยเรื่องโรงเรียนกับเด็กๆ นักเรียนหัวกะติของผมคนหนึ่งยกมือขึ้นแล้วบอกผมว่าเขาไม่แน่ใจว่าเขาจะได้เข้าโรงเรียนมัธยมเพราะเขาเป็นพวกไร้สัญชาติ

ปีที่แล้ว ผมพาเขาไปกินข้าวเช้าเลี้ยงวันเกิด ผมอยากให้ของขวัญ เลยถามว่าอยากได้อะไรหรือเปล่า เขาก็เริ่มเล่าเรื่องนักเรียนที่ดิ้นรนใช้ชีวิต แล้วก็พูดขึ้นมาว่า “รู๊ปะ ผมอยากได้นั่งสือเกี่ยวกับความยุติธรรมในสังคมแค่นั้นเอง”

ผมฟังนะ กะเด็กคนหนึ่งที่มีหลายเหตุผลที่จะโดนหยาม เขาไม่รู้ว่ประเทศที่เขาเรียกมันว่าบ้านเกิด ซึ่งก็มีอยู่ประเทศเดียว จะปฏิเสธความฝันที่เขาอยากเข้าโรงเรียน แต่เขาไม่ได้เสียใจเลย เขาไม่ได้คิดถึงตัวเองเลยด้วยซ้ำ เขามีสำนึกในเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่า และเขาจะมีพวกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆด้วย

มันบอกถึงสถานการณ์ตอนนี้ของเรา ผมบอกชื่อเขาไม่ได้ ผมไม่อยากให้เขามาเสี่ยง แต่ถ้าเด็กม.ปลายที่ไม่รู้ว่อนาคตตัวเองจะทำอะไรได้บ้างเพื่อที่จะผลักดันโลกไปข้างหน้า เราก็เป็นหนี้กับโลกนี้ เราต้องทำงานในส่วนของเราด้วย

แหล่งที่มา

<https://www.facebook.com/zuck/posts/10154853758606634>

คุณสำนึกในเป้าหมายของคุณอยู่หรือเปล่า? ถอดใจความสุนทรพจน์ของ Mark Zuckerberg ให้กับนักศึกษา Harvard '17

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.
